

ga je potisnila z odločno roko zopet za ograjo, kamor ne bo mogla k njemu ne ona, a tudi nobena druga ne.

* * *

Vdano in pohlevno je čakal Martin. Še tega in onega je bilo treba, — kaj je razumel on o tem?

Slednjič pa so vendar določili: Na Veliki Šmaren bo nova maša in Franica bo takrat še družica, na Mali Šmaren pa bodo zadnji oklici.

In tako je Franica dočkala. V prvi klopi je klečala v svoji svetli beli obleki kakor nevesta in je gledala pred oltar. In zgodilo se je, kakor je videla v svojih sanjah: zazvonilo je z vsemi zvonovi in dolga vrsta gospodov se je pomikala iz zakristije pred oltar. Za vsemi pa je prišel on sam, bled in visok, v zlatem plašču in s črno mašno kapo na glavi.

Gorko ji je zavalovalo pri srcu in z obema rokama si je pokrila obraz.

In ko se je sklonil globoko čez oltar, da bi se spomnil v nemi molitvi vseh, ki so mu bili dobri na njegovi poti, je zakipelo tudi v njegovem srcu in pred seboj je zagledal njene oči. In je privzdignil jasno in mirno svoje k prelepi Sveti Devici nad seboj in jo je prosil, naj ji bo dobra mati do konca njenih dni in naj ji stoji ob strani v njeni poslednji uri.

S m e h.

Ko dahnilo so rože v vesno vstajajočo,
vzdrhtela v smehu je rdečem glasna plan;
nad žitno njivo, v svežo zlato dalj poljočo,
smehljal se je od gor do gor blesteči dan.

Nad grozdom se temnečim v brajdi med ogrado
zvenel je smeh v jesensko plodov polno stran;
nad vojsko skrvavelo v polju, vojsko mlado
smejale se z mrtvim smehom je gasnoči dan.

Vojeslav Molè.

